

Zij staat op de vlakte, een plek voorbij onze oorden
Haar armen gespreid naar hen die haar toebehoren
Vrouwe Holda, moeder der aard
Toon ons uw wegen, geef ons uw raad
En hoed de zielen die van heinde en ver tot u komen

Holda, Holda

Zij rijdt met de Hoge en jaagt aan het zwerk
Zij spreekt, en de doden verlaten hun zerk
Zij drijft de stormwind vooruit in de langste der nachten
Behoedster van zielen verstocken van 't kruis
Zij reikt hen de hand en geeft ze een thuis
Aan het eind van de wel daar staat ze hen op te wachten

Holda, Holda

En waar zij gaat gehoorzaamt de aard
Gekleed in haar winters gewaad
Weeft zij de wolken, bedekt ons met sneeuw
Hoedster der stormen

Zij is de wording, de dood, de de cyclus van het leven
En bij haar bron worden heil en onheil gegeven

En waar zij gaat gehoorzaamt de aard
Gekleed in haar winters gewaad
Weeft zij de wolken, bedekt ons met sneeuw
Hoedster der stormen

Offer dan de laatste schoof der korenaren
Roep haar aan, daar bij haar bron
Want waar zij gaat zal de aarde weder baren
En delen wij in haar oogst

(Hop, hop, haastige man
Onze kat heeft laarzen aan
Rent daarmee naar Holda's bron
Vindt een kindje in de zon)

Hoogten, diepten spreken haar naam
Eeuwige vrouwe, hoort mij aan

Ontsteek de daadkracht, de ijver in mij
Breng dan het leven terug in Mei
Spreek mijn naam in de langste nacht
Roep mij, en ik neem deel aan uw jacht

Holda, moeder van de aard